

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor ressuscitat (v)

Fem servir les paraules «carn» i «encarnat» també per significar quelcom humà, però concret, històric i, per tant, també limitat, fins i tot fràgil i feble. Així, l'expressió de l'evangeli de sant Joan «el Verb es féu carn» (Jn 1,14), que alguns tradueixen «la Paraula es féu home», vol dir que el Verb de Déu, el Fill de Déu, segona persona de la Trinitat, esdevingué humanitat feble, limitada, concreta, històrica, talment com nosaltres.

Així doncs, l'amor ressuscitat, del qual venim parlant, i que diem que és «amor encarnat», segons aquest significat, és un amor que es realitza en allò més concret, viu en les condicions històriques més quotidianes i, així mateix, se sotmet a la feblesa, la debilitat i la limitació humanes.

Qualsevol diria que, essent la Resurrecció un veritable esclat, un triomf absolut de l'amor, s'hauria d'esperar un gran espectacle d'efectes especials ben impactants (com els que avui tant ens agraden) amb ocasió del seu esdeveniment. Però el primer pas de l'amor ressuscitat en nosaltres no va anar més enllà d'allò que succeí a la Pentecosta: foc il·luminador sobre un grup ben reduït de gent, més aviat pobres ignorants i covards, a l'interior d'una casa. Això sí, gent que esdevingué, dintre seu, transformada de dalt a baix. Però res d'espectacular que mereixés un lloc a la crònica «oficial» de successos.

De la mateixa manera que l'amor embolcallà l'humil carn de Maria en l'Anunciació, així l'amor ressuscitat amarà aquella petita Església (amb Maria). Més silenci que paraules, començava l'eloqüència dels fets. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets que vénen de la veritat», diu sant Joan (1Jn 3,18).

—Els pares porten el sou a casa, per tal de compartir-lo i fer que la família tiri endavant. En el sobre va l'amor ressuscitat. Han estimat amb l'esforç físic, el cansament psicològic, la capacitat de lluita, la intel·ligència i la creativitat en el treball.

—L'artista crea bellesa i la comunica. En la seva obra hi ha amor ressuscitat. Ha estimat amb la seva imaginació creadora, la seva sensibilitat i la seva habilitat.

—El malalt assumeix els dolors i fa ofrena de tot el que viu. L'amor ressuscitat és al seu patiment. Ha estimat amb la seva fortalesa i la seva senzillesa.

—L'estudiant ha esmerçat moltes hores per tal de treure el curs. Hi ha amor ressuscitat en l'estudi. Ha estimat amb l'esforç de voluntat, amb la renúncia a estones de diversió, amb l'exercici de la seva intel·ligència i la seva memòria.

—L'àvia no està per a molts raonaments, ni per a llargues i profundes pregàries, però resa el rosari cada dia. Hi ha amor ressuscitat en el pas dels misteris i de les avemaries. Ha estimat amb els llavis, la ment, les mans i el cor.

—L'amic escolta l'altre, que necessita compartir el seu sofriment. Hi ha amor ressuscitat en el seu silenci atent. Ha estimat amb la seva capacitat d'escolta.

—L'empleat ha rebutjat una feina poc honorada i s'ha jugat el lloc de treball dient el que és just i vertader. Hi ha amor ressuscitat en el seu capteniment. Ha estimat amb la seva valentia i integritat.

L'amor ressuscitat sadolla la nostra carn. I la nostra carn resta així transfigurada en glòria... però no altra, sinó la glòria de Jesucrist.

Homenatge a sant Josep Manyanet

► El passat 9 de maig la ciutat de Tremp va retre un homenatge al seu fill sant Josep Manyanet i Vives (Tremp, 1833 - Barcelona, 1901), amb motiu de celebrar-se el cinquè aniversari de la seva canonització. Primer, la banda de música del col·legi dels Pares de la Sagrada Família de Reus oferí un concert a la basílica de la Mare de Déu de Valldeflors; tot seguit Mons. Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell, beneí les relíquies del sant, que foren col·locades a la capella que té dedicada a la basílica. Seguidament, a l'exterior del temple, i davant la casa natal de sant Josep Manyanet, fou beneït el monument que li ha dedicat la ciutat, obra de l'escultor reusenc Ramon Ferran, que va ser ofrenat per l'alcalde, Víctor Orrit. Hi varen assistir els superiors generals de les dues congregacions fundades pel sant: els Fills de la Sagrada Família i les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret.

Units al Pare infinitament bo

L'Evangeli de Joan posa en llavis de Jesús dues famoses frases sobre la seva relació amb el Pare. «Jo i el Pare som U» (Jn 10,30) n'és la primera. És una frase d'igualtat amb el Pare, completada amb el que diu tot seguit: «El Pare està en mi i jo en el Pare» (10,38). La segona és una frase d'humilitat: «El Pare és més gran que jo» (Jn 14,28). La sensibilitat de Jesús reconeix la grandesa divina del Pare del cel.

Ambdues frases estan dins d'un context d'amor mutu: «El Pare m'estima perquè dono la vida» (10,17) és el context d'amor de la primera frase. «Així el món sabrà que jo estimo el Pare» (Jn 14,31), és el context d'amor de la segona frase. Sense aquest context d'amor —per cert, d'amor humil— cap de les dues frases de Jesús no s'entendria.

Podríem extreure una conseqüència per a la nostra vida corrent: L'amor veritable sempre és humil.

—Humil per agrair el do de la comunió amb Déu expressada per les paraules de Jesús: «Estigueu amb mi i jo estaré amb vosaltres» (Jn 15,4).

—Humil per reconèixer la grandesa del Pare; no només per alegrar-se amb aquesta grandesa sinó, fins i tot, per

a crear-la. Perquè em sembla una veritat molt gran dir: El qui estima fa gran l'estimat.

Dit a la manera del *Magnificat*: «L'Amor engrandeix l'Estimat». Així, la sensibilitat humil de Jesús magnifica el Pare del Cel. Així, l'ànima de Maria *magnifica* —fa gran— el Senyor. Així, el qui estima de debò i amb humilitat el seu estimat o estimada, el fa gran, i no veu ni escampa els seus defectes. Per això, a l'infant li és donada la confiança plena en el pare bo.

L'amor humil reconeix la grandesa de l'amic. L'amor humil de Jesús reconeix la grandesa major del Pare i, ensem, la unitat perfecta que entre el Pare i el Fill crea l'Esperit Sant. La comunió de les Persones divines és el model de tot l'obrar humà. El model està contingut en aquestes paraules que són revelació: «Com el Pare m'ha estimat, així us he estimat Jo» (Jn 15,9). Jesús sí que en sap, d'estimar!

Josep M. Rovira Belloso

Autor del recent llibre sobre la Santíssima Trinitat: *Dios: Padre, Hijo y Espíritu Santo*, Ed. Secretariado Trinitario, Salamanca 2009

In memoriam: Dr. Jaume Riera Rius

► Prevere del bisbat de Vic al servei de l'Arquebisbat de Barcelona, morí el 24 de maig de 2009 en la pau de Crist, als 82 anys de vida cristiana i 57 anys de ministeri sacerdotal. El Dr. Jaume Riera era expert en dret civil i eclesiàstic i realitzà un gran servei primer a l'Església llatinoamericana i després a les diòcesis catalanes. Autor de nombrosos escrits i treballador incansable. Durant els darrers anys fou provicari general de l'Arquebisbat de Barcelona.

LA SANTÍSSIMA TRINITAT

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre».

► Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

La paraula del Senyor ha fet el cel, / amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; / a una paraula seva tot començà, / a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,14-17)

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 28,16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'ls es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món».

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Pregunta, pregunta a los tiempos antiguos, que te han precedido, desde el día en que Dios creó al hombre sobre la tierra: ¿hubo jamás, desde un extremo al otro del cielo, palabra tan grande como ésta?; ¿se oyó cosa semejante?; ¿hay algún pueblo que haya oído, como tú has oído, la voz del Dios vivo, hablando desde el fuego, y haya sobrevivido?; ¿algún Dios intentó jamás venir a buscarse una nación entre las otras por medio de pruebas, signos, prodigios y guerra, con mano fuerte y brazo poderoso, por grandes terrores, como todo lo que el Señor, vuestro Dios, hizo con vosotros en Egipto, ante vuestros ojos? Reconoce, pues, hoy y medita en tu corazón, que el Señor es el único Dios, allá arriba en el cielo, y aquí abajo en la tierra; no hay otro. Guarda los preceptos y mandamientos que yo te prescribo hoy, para que seas feliz, tú y tus hijos después de ti, y prolongues tus días en el suelo que el Señor, tu Dios, te da para siempre».

Santísima Trinitat. Retaule de Santo Domingo el Antiguo, Toledo. (Museu del Prado), Madrid

► Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

La palabra del Señor hizo el cielo; / el aliento de su boca, sus ejércitos, / porque él lo dijo, y existió, / él lo mandó, y surgió. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo; / que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,14-17)

Hermanos: Los que se dejan llevar por el Espíritu de Dios, éstos son hijos de Dios. Habéis recibido no un espíritu de esclavitud, para recaer en el temor, sino un espíritu de hijos adoptivos, que nos hace gritar: «¡Abba!» (Padre). Ese Espíritu y nuestro espíritu dan un testimonio concorde: que somos hijos de Dios; y, si somos hijos, también herederos; herederos de Dios y coherederos con Cristo, ya que sufrimos con él para ser también con él glorificados.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos vacilaban. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado pleno poder en el cielo y en la tierra. Id y haced discípulos de todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el fin del mundo.»

COMENTARI

La tendresa de Déu

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): 2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12 ■ **dimarts**: 2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16 ■ **dimercres**: 2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: Ac 11, 21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 5, 20-26 ■ **divendres**: 2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32 □ **disabte**: 2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37 □ **diumenge** vinent, El Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 3a setm.): Ex 24,3-8 / Sl 115 / He 9,11-15 / Mc 14,12-16.22-26.

El perill de les persones en la recerca del sentit de la vida és que sovint ens n'anem per les branques i ens desorientem en la recerca de Déu. Anem per les branques quan confonem la fe amb la ideologia, amb les lluites de poder, amb l'activisme, amb la superficialitat, el juridicisme, el ritualisme i, fins i tot, quan parlem molt de Déu, però no parlem amb Déu. Amb el temps, descobrim que hem de buscar Déu com el centre i la *diana* de la nostra vida, perquè *Déu és l'únic que il·lumina i salva*. Això no és compatible amb cap ti-

pus d'idolatria per subtil i enganyosa que sigui.

La festa de la Santíssima Trinitat ens ajuda a tornar a orientar el camí i buscar Déu amb tot el cor, la ment i l'esperit. No hi ha cap més *camí* cap a la tendresa de Déu (Abbà) que el Crist, i no hi ha cap més *llum i força* que la que ve de l'Esperit. Les falses dreces no porten enlloc...

No podem definir el Misteri de Déu, perquè escapa a la nostra capacitat humana, però ens podem obrir al que Déu ha fet per a nosaltres en revelar la seva intimitat. Déu

és comunicació, tendresa, llum, força... Déu és l'únic recer de la nostra vida, que ens dona l'amor, la pau i el sentit. Batejats en el nom del Pare, per mitjà del Fill en l'Esperit Sant, caminarem inquiets per la vida fins que reposem en Déu de veritat.

Per això, val la pena iniciar cada jornada *en el nom del Pare, del fill i de l'Esperit Sant* (senyal de la creu) i acabar el dia donant *glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant* (agraïment). Si hom prova de viure així, no ho deixa mai més... ha trobat el tresor de la vida.

Ramon Prat i Pons

CENT ANYS DE LA SETMANA TRÀGICA

Les conseqüències polítiques

La *Revolució de juliol* o Setmana Tràgica ocasionà la caiguda del govern conservador de Maura, especialment arran de les protestes internacionals pels processos de Montjuïc que culminaren amb l'execució de Francesc Ferrer i Guàrdia (director de l'Escola Moderna i adscrit a la Maçoneria). Fou quan els liberals, capitanejats per Canalejas, recuperaren el poder, i si bé en la represa es mostraren força prudents en la política colonial al Marroc, en canvi, limitaren l'expansió dels Ordes religiosos amb la *Ley del Candado* (1910). Aquesta llei, sense violar la Constitució espanyola, aplicava literalment el Concordat de 1876 i, també, la llei d'associacions de 1887 en matèria de tolerància de cultes i de control dels Ordes religiosos.

Fou durant aquesta difícil i complexa conjuntura per a la vida religiosa institucional que, per mediació de Buenaventura Muñoz i de Francesc Cambó, el caputxí Miquel d'Esplugues efectuà una entrevista secreta amb José Canalejas (5 de novembre de 1910), per tal de tractar confidencialment la manera de procedir davant la Santa Seu per tal d'aconseguir una separació amistosa entre l'Església i l'Estat que hauria de gestionar-se a través de l'influent cardenal caputxí Vives i Tutó; unes gestions, però, que no arribarien pas a fructificar.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Ens necessitem tots, en un món multipolar

L'Índia i la Xina es presenten com a realitats centrals en el futur pròxim amb dos mil tres-cents milions d'habitants, amb mig milió d'enginyers i informàtics llicenciats cada any (davant els seixanta mil formats a les universitats americanes, i no tots americans), amb una força laboral disposada a ocupar els llocs de treball més humils, però també amb sectors qualificats.

Com pot ser que no vegem, ja avui, que la realitat treu el cap d'una manera multipolar? Es tracta d'un món en què cada actor sap que no pot ser present a totes les àrees i a totes les crisis, i que ha d'arribar a acords, col·laborar, utilitzar els altres, crear i respectar pactes...

Fins i tot el més fort necessita els altres. La política internacional no pot no descobrir la sensatesa d'una civilització de la convivència. La Unió Europea pot ser un potent promotor d'aquesta visió, formada per algun compromís en algunes àrees, interès pel desenvolupament i cruïlla de cultures.

És una dimensió de política internacional, però també de relació entre civilitzacions i religions. Ningú no pot ser veritablement global i universal en el nostre temps. Això vol dir que necessitem tothom, fins i tot els més dèbils. Encara que només sigui per la força agressiva que els grups humans, fins i tot els més reduïts, poden tenir, són necessaris el diàleg i les relacions inclusives amb tots els subjectes, també els menys forts, tal com he provat de dir en aquest llibre.

Andrea Riccardi
(*Convivre*, Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

7. ✚ Diumenge. La Santíssima Trinitat; sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. Dilluns. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·lïope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. Dimarts. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. Dimecres. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. Dijous. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. Divendres. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. Dissabte. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

Una cadena indestructible

En el prefacio de la fiesta de san Pedro y san Pablo (del 29 de junio) se canta y profesa: «Pedro fue el primero en confesar la fe, Pablo el maestro insigne que la interpretó. Aquél fundó la primitiva Iglesia con el resto de Israel. Éste la extendió a todas las gentes; de esta forma, Señor, por caminos diversos los dos congregaron la única Iglesia de Cristo y a los dos, coronados por el martirio, celebra hoy tu pueblo con una misma veneración». La devoción que el pueblo catalán rinde a estos dos «compañeros indivisibles» —según expresión de la Iglesia Primitiva— es muy grande. En primer lugar porque los creyentes, aquí, en su mayor parte aceptamos el primado de Pedro en la Iglesia Universal, y porque percibimos que nuestras iglesias católicas deben su radical fundamentación al peculiar apostolado de Pedro y Pablo, el «compañero indivisible del príncipe de los apóstoles». Raíz y vinculación que se hace patente al estudiar los orígenes, por ejemplo, de la Tàrraco cristiana la cabeza y primada de nuestras iglesias. San Clemente I romano (siglo I) indicaba que las iglesias tienen una cadena indestructible. Sus anillas son: el Padre Eterno, Jesucristo, los apóstoles y los obispos sucesores. Éstos, ayudados de sus presbíteros y diáconos, van configurando la misma Iglesia. Las primeras anillas de esta admirable sucesión apostólica, aquí en la Tarraconense, son Pablo [...], Fructuoso, con sus diáconos Augurio y Eulogio, admirados y venerados mártires del siglo III.

J.M. Martí i Bonet

ENTREVISTA

ANDREU MARQUÈS

Nova etapa a QVC

L'Abadia de Montserrat i la Fundació Joan Maragall han establert un conveni per iniciar una nova etapa de la revista montserratina *Qüestions de vida cristiana* (QVC), fundada l'any 1958 pel P. Evangelista Vilanova (a.c.s.). Ambdues institucions comparteixen objectius i posen en comú els seus recursos per tal de tirar endavant una revista consolidada en el món eclesial català. A partir del número 233, que porta per títol *L'Església catòlica a Catalunya*, la FJM assumeix la direcció literària, mentre que l'edició continuarà essent de Publicacions de l'Abadia de Montserrat. El P. Andreu Marquès, monjo de Montserrat i professor emèrit de la Facultat de Filosofia (URL), que n'ha estat el director els darrers 8 anys, assegura que QVC «ha estat un espai de diàleg on no s'ha volgut tractar només la temàtica religiosa sinó també els temes que preocupen els homes i les dones d'avui, especialment els de casa nostra».

Què han suposat aquests vuit anys al capdavant de la revista?

Un gran enriquiment personal. I no únicament ni principalment a causa de l'obligada lectura atenta dels articles publicats, sinó sobretot per la relació amb els seus autors, els quals no sempre pertanyien a l'àmbit de l'anomenat *humanisme cristià* i amb els quals havia de dialogar —sovint en contactes personals— sobre els temes tractats en cada número. Algun cop aquests diàlegs potser haurien pogut ser anomenats diàlegs interculturals.

Què espera de la nova etapa?

En la nova etapa, la revista té un consell de redacció molt ric (en el qual Montserrat també està representat). En el nostre món, que té una complexitat creixent, això ha de permetre tractar sense simplismes i amb profunditat les grans qüestions que ens afecten. Estic segur que serà així.

Què ha representat la vida monàstica després de 50 anys, concretada en l'elaboració d'un pensament i d'una docència filosòfiques?

Durant els meus 50 anys de vida de monjo el món i l'Església han canviat molt. I la meua docència de la filosofia dins i fora del monestir ha hagut de tenir en compte aquests canvis, cosa que sovint no ha estat fàcil. Menys fàcil encara quan les meves opinions s'han hagut de publicar. El fet de fer vida en una comunitat nombrosa, amb un bon nivell cultural, una bona biblioteca i amb germans de comunitat oberts al diàleg m'ha ajudat molt en aquesta tasca.

Oscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Institució de lectors i acòlits en el Seminari Conciliar de Barcelona.

El dijous 14 de maig, a les 20 h, un grup de 10 seminaristes van

brebre les ordes menors de mans del cardenal Lluís Martínez Sistach a la capella del Seminari, entre els quals, Francesc Camón, que fa serveis pastorals a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts. En la celebració es va comptar amb una nombrosa assistència de preveres, familiars, amics i feligresos de les respectives parròquies.

Entrega de premis del Concurs Bíblic.

El passat 16 de maig el bisbe Agustí va presidir aquest lliurament de premis, al col·legi Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat. Aquesta iniciativa, organitzada per la Federació de Cristians de Catalunya ha arribat ja a la seva 24a edició i del bisbat de Sant Feliu de Llobregat han participat 57 centres escolars de primària i secundària. Els premiats van ser 28 alumnes en la categoria indi-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Jornada de la Família. Com a conclusió de la Setmana de la Família, diumenge 17 de maig es van reunir un grup de famílies, principalment acollidors de promesos, al Col·legi Mare de Déu de la Mercè de Sant Feliu de Llobregat, on es va escoltar una ponència del Pare Josep Roca Mas, SF, ressaltant la missió sacerdotal del pares a la llar, que aporta una gràcia especial per a desenvolupar la seva tas-

ca com a pares. Per finalitzar, es va celebrar l'eucaristia a la Catedral, presidida pel bisbe Agustí.

Pasqua del Malalt. El mateix diumenge a la tarda es va celebrar la Pasqua del Malalt, a l'Hospital de Sant Camil de Sant Pere de Ribes. L'eucaristia va ser presidida pel bisbe Agustí i concelebrada pel delegat diocesà de Pastoral de la Salut i nombrosos capellans. Molts malalts, familiars, voluntaris de tota la diòcesi van participar-hi.

vidual i 4 col·legis i una parròquia, com a centres.

IXè Consell de l'Acció Catòlica Obrera a la ciutat de Lleida.

La reunió de l'òrgan màxim de l'ACO va tenir lloc del 15 al 17 de maig. Els delegats dels grups de revisió de vida presents, de les diòcesis catalanes, les Illes, Madrid, Còrdova i Biscaia, van decidir les prioritats a treballar en els propers tres cursos, per fer créixer el Regne de Déu sent portadors d'esperança enmig de la classe obrera. El bisbe de Lleida, Joan Piris, va presidir l'eucaristia el diumenge al matí.

AGENDA

146è Pelegrinatge a Lourdes. Del 25 al 29 de juny. Per participar-hi cal inscriure's contactant amb les oficines de l'Hospitalitat i Delegacions. Informació: Consell de Cent 224-228, Barcelona, tel. 934 874 009.

ESPIRITUALITAT

Jornada eucarística dels GOA. 11 de juny, 10 h. Serà una jornada d'oració, d'agraïment a Jesús Eucaristia i per les vocacions sacerdotals, amb Mn. Eugeni Portusach i Mn. Xavier Pagès.

Als locals dels GOA, c/ Gran de Gràcia, 237, pral. 2a - tel. 932 181 005.

Escola de pregària amb Maria, a Núria. Del 6 al 10 i del 20 al 24 de juliol. Dues tandes per aprofundir la pregària en el marc incomparable del Santuari de la Mare de Déu de Núria: tradició, silenci i natura al servei de la pregària. Informació: telèfon 972 732 039, nuria@bisbaturgell.org.

Exercicis de St. Ignasi a la Cova de Manresa. 1-10 de juliol, totalment personalitzats, conduïts per Josep Rambla, sj, i equip; 10-19 de juliol, amb l'evangeli de Joan, a càrrec de Oriol Tuñí, sj; 21-30 de juliol, amb la Unió de Religiosos de Catalunya, conduïts per Pere Borràs, sj. Més informació Cova de sant Ignasi, repcio@covamanresa.cat, tel. 938 720 422, www.covamanresa.cat.

FORMACIÓ

Una economia per a les persones. 9 de juny, 19.30 h. El Grup de gestió empresarial d'Humanitat Nova (Moviment dels Focolars) organitza aquesta conferència sobre dos models actuals i alternatius d'economia: les cooperatives Mondragon i l'Economia de Comunió, amb les intervencions de Miguel Ángel García Cestona, professor d'Economia de l'Empresa UAB, i Javier Espinosa Martínez, president de la «Asociación por una Economía de Comunió». Centre Cívic Fort Pienc, c/ Ribes 14, Barcelona. www.edc-online.org.

Curar ferides i refer l'estima. 26-28 juny. Curset conduït per Eduard Fonts, psicòleg, orientat a conèixer-se millor, plantejar nous reptes..., amb exercicis personals, posada en grup, silenci i dinàmiques que permeten integrar la dimensió corporal, psíquica i espiritual. S'ofereix acompanyament personal. Informació: Francesc Riera i Figueras, sj, Cova St. Ignasi - covae@covamanresa.cat - www.covamanresa.cat.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (V)

Usamos las palabras «carne» y «encarnado» también para significar algo humano, pero concreto, histórico y, por tanto, también limitado, incluso frágil y débil. Así, la expresión del evangelio de san Juan «el Verbo se hizo carne» (Jn 1,14), que algunos traducen «la Palabra se hizo hombre», quiere decir que el Verbo de Dios, el Hijo de Dios, segunda persona de la Trinidad, llegó a ser humanidad débil, limitada, concreta, histórica, exactamente como nosotros.

Así pues, el amor resucitado, del que venimos hablando y del que decimos que es «amor encarnado», según este significado, es un amor que se realiza en lo más concreto, vive en las condiciones históricas más cotidianas y, al mismo tiempo, se somete a la debilidad, la flaqueza y la limitación humanas.

Cualquiera diría que, siendo la Resurrección un verdadero estallido, un triunfo absoluto del amor, se tendría que esperar un gran espectáculo de efectos especiales bien impactantes (como los que hoy tanto nos gustan) con ocasión de su acontecimiento. Pero el primer paso del amor resucitado en nosotros no fue más allá de lo que sucedió en Pentecostés: fuego iluminador sobre un grupo muy reducido de gente, más bien pobres ignorantes y co-

bardes, en el interior de una casa. Eso sí, gente que resultó interiormente transformada de arriba abajo. Pero nada de espectacular que mereciese un lugar en la crónica «oficial» de sucesos.

Lo mismo que el amor rodeó la humilde carne de María en la Anunciación, así el amor resucitado empapó aquella pequeña Iglesia (con María). Más silencio que palabras, comenzaba la elocuencia de los hechos. «Hijos míos, no amemos con frases y palabras, sino con hechos que proceden de la verdad», dice san Juan (1Jn 3,18).

—Los padres llevan el sueldo a casa, para compartirlo y hacer que la familia salga a flote. En el sobre va el amor resucitado. Han amado con el esfuerzo físico, el cansancio psicológico, la capacidad de lucha, la inteligencia y la creatividad en el trabajo.

—El artista crea belleza y la comunica. En su obra hay amor resucitado. Ha amado con su imaginación creadora, su sensibilidad y su habilidad.

—El enfermo asume los dolores y hace ofrenda de todo cuanto vive. El amor resucitado está a su padecimiento. Ha amado con su fortaleza y su sencillez.

—El estudiante ha dedicado muchas horas para sacar el curso. Hay amor resucitado en el estudio. Ha amado con el esfuerzo de voluntad, con la renuncia a ratos de diversión, con el ejercicio de su inteligencia y su memoria.

—La abuela no está para muchos razonamientos, ni para largas y profundas plegarias, pero reza el rosario todos los días. Hay amor resucitado en el paso de los misterios y de las avemarías. Ha amado con los labios, la mente, las manos y el corazón.

—El amigo escucha al otro, que necesita compartir su sufrimiento. Hay amor resucitado en su silencio atento. Ha amado con su capacidad de escucha.

—El empleado ha rechazado un trabajo poco honrado y se ha jugado el puesto de trabajo diciendo lo que es justo y verdadero. Hay amor resucitado en su actitud. Ha amado con su valentía e integridad.

El amor resucitado empapa nuestra carne. Y nuestra carne queda así transfigurada en gloria... pero no otra, sino la gloria de Jesucristo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat